

който иде, а майката — момата, която поднася букета. За да не се създаватъ противоречия въ живота, човѣкъ трѣбва да има само една идея въ ума си — царя, когото посрѣщатъ, и само едно чувство въ сърдцето си — царицата, която посрѣщатъ. Царьтъ иде всѣкога съ своята царица.

И тъй, отъ всички се изисква ново разбиране за живота и за любовта. Да обичашъ нѣкого, това значи, да слѣзешъ на неговия уровеньъ; да обичашъ нѣкого, това значи, да му занесешъ отъ своитѣ блага и да го научишъ, какъ да ги употрѣбява; да обичашъ нѣкого, това значи, да го приемешъ въ себе си и да го заведешъ въ своето отечество. Отечеството на човѣшката душа представя рая — мѣстото на всички възможности и блага, които човѣкъ нѣкога е ималъ. Днесъ всѣки човѣкъ се стреми да се върне въ рая, отдето е излѣзълъ. Между земята и рая има една тъмна зона, която човѣкъ неизбежно трѣбва да мине. За да я мине спокойно, нужна му е свѣтлина, равна на свѣтлината на 25 милиона свѣщи. Щомъ мине тъмната зона и влѣзе въ Божествения свѣтъ, свѣщята не е нужна вече. Въ Божественния свѣтъ тя изглежда слаба, червена свѣтлина, която едва мъждѣ. Тъмната зона се отличава и съ голѣмъ студъ. Температурата тамъ е подъ 273°. За да мине презъ тази зона, човѣкъ трѣбва да има любовъ. Само любовта е въ състояние да мине презъ студената и тъм-